

FECSCKE CSABA VERSEI

A gyerekkor vége

ahogy becsaptam magam mögött a kaput
kötélként tekeredett előttem az út
amelynek csak az innenső vége látszott
rajta hát lasszózd meg velem a világot
törd be keményen és kényszerítsd karámba
pislákkolt a hold mint petróleumlámpa
a fényes zománcú szögletes égen
mely olyan alacsony volt csaknem fölértem
amint behúztam magam mögött a kaput
mint átszakadt gáton a habos ár zúdult
utánam hirtelen gyerekkorom a múlt
hihetetlen erővel magával sodort
most már csak az van ami lesz nem ami volt
nem néztem vissza többé hajtott előre
a leküzdhetetlen vágy remények öre
vágytam lenni vadakat terelő juhász
tudtam ha rám már nem anyám Isten vigyáz
mert nem lehet hogy valaki ne vigyázzon
úrrá leszek minden megpróbáltatáson
ahogy bevágtam magam mögött a kaput
mint gyík a farkát hagytam el a kis falut
ahol születtem kusza nyomokat hagytam
melyeket a szorgalmas szél betemetett
senki se tudta tán én se merre megyek
hol vagyok tétovázott az út alattam
olykor úgy éreztem mások sorsát élem
idegenné lesz az ember ha máshol van
idő ó idő el miért is fecsérlem
erőszakos tényeken gyöngyözik vérem
sikerül-e egyszer magamat elérnem

Egy nyár

a teraszról a tóra lehetett
látni esténként ott ücsörögtünk
a félszeg csöndben a túlparti hegy
minden alkalommal kékebbnek tűnt

mint hosszú pillák nádasa mögött
a kíváncsi szem meg-megcsillanó
tava fölöttünk a nyár zúmmögött
néztük amint lenn kiköt egy hajó

szépségén kívül semmit sem adott
más nyárból hozta tán a mosolyát
is oly sokatmondóan hallgatott

az esti ég sejlett a lombon át
szél hozta a tóról a vízszagot
elmúlt a nyár az élet megy tovább

Román kori tégladíszítés a szalonnai református templom szentélyén.